

Ένα αυτοβιογραφικό κείμενο της Ελένης Ρέτση

Σήμερα δημοσιεύουμε το τέταρτο μέρος του αυτοβιογραφικού κειμένου της Ελένης Ρέτση που αφορά στην περίοδο 1977-1982. Πρόκειται για ένα προσωπικό κείμενο, που παρουσιάζει 1διαίτερο ενδιαφέρον γιατί καταγράφει πτυχές της ελληνικής μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία. Η ιστορία των Ελλήνων της Αυστραλίας είναι το σύνολο αυτών των άλλοτε καταγεγραμμένων και άλλοτε φυλαγμένων στη μνήμη υποκειμενικών ιστοριών. Η διάσωση αυτής της ιστορίας είναι από τους βασικούς στόχους της εφημερίδας «ο Κόσμος» τα τελευταία χρόνια.

Γ.Δ.

«ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΦΘΕΙ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ»

Ελένη Ρέτση: Τα Κατά Αυστραλία Πάθη Mou

Μέρος Δ'

**Good luck, Helen
(Καλή τύχη Ελένη)**

- Γιατί John;
- Γιατί η εταιρεία δεν θέλει άρρωστους εργάτες.
- Η φωνή μου έβγαινε βραχνή, κατάλαβε πως έκλαιγα...
- Μη στεναχωρίσαι Ελένη. Να πας σε δικηγόρο του Printers' Union. Είσαι μέλος. Όταν γίνεις καλά, θα βρεις άλλού εργασία. Καλή τύχη, Ελένη Ρέτση, είπε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Το απόγευμα που επέστρεψαν τα παιδιά από το σχολείο, ήμουν ακόμα ταραγμένη. Σε κατάσταση απογοήτευσης με βρήκε και ο σύζυγός μου όταν επέστρεψε από την εργασία του.

Γολγοθάς-λαβύρινθος

Η μόνη επιλογή που είχα, ήταν να τηλεφωνήσω στο Printers' Union και να ζητήσω δικηγόρο. Μου ζήτησαν να πάω από τα γραφεία τους. Έτσι κι έκανα. Από εκείνη τη σημερινή άρχισε ένας ατέλειωτος Γολγοθάς... Ο δικός μου Γολγοθάς οδηγούσε σε ένα σκοτεινό τούνελ και τελικά κατέληξε σε λαβύρινθο.

Τον οικογενειακό μου γιατρό, τον παθολόγο, τον κατηγορούσαν ότι έστελνε στο Social Security άτομα χωρίς σοβαρά ατυχήματα και πληρωνόταν! Μου έδωσε συστατική επιστολή και με παρέπεμψε σε ορθοπεδικό γιατρό στο νοσοκομείο St Vincent. Εκεί μου βάλανε κάπι σιδερένια εργαλεία στα πόδια μου και με τραβούσαν για δύο βδομάδες.

Δυστυχώς τα πράγματα χειροτέρεψαν. Οι πόνοι αντί να καλυτερέυουν... πολλαπλασιάστηκαν. Πονούσα αφόρητα από τη μέση και κάτω. Δεν μπορούσα ούτε να σταθώ, ούτε να περπατώ. Είτε καθιστή ήμουν είτε ξαπλωμένη, πονούσα συνέχεια.

Εν τω μεταξύ, για κακή μου τύχη, το σκάνδαλο με τις συντάξεις ελληνοαυστραλών και οι φήμες διαφθοράς ήταν πρώτο θέμα σε όλα τα αυστραλιανά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Ο ορθοπεδικός μου είπε ότι δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο να με βοηθήσει και μου έδωσε συστατική

επιστολή να δω έναν παθολόγο, ελληνικής καταγωγής σε μια κλινική στο Νιούταουν. Όταν επικοινώνησα για να κλείσω ραντεβού, με ενημέρωσαν ότι έλειπε εκτός Αυστραλίας και θα με έβλεπε ο αντικαταστάτης του, επίσης ελληνικής καταγωγής. Πήγα στο γραφείο του, έδωσα το γράμμα και μου είπε «πήγαινε πίσω από το παραβάν και γδύσου να σε εξετάσω». Έτσι κι έκανα.

Ο γιατρός όμως δεν με εξέτασε... «Σήκω και ντύσου, μου είπε. Δεν μπορώ να σε εξετάσω. Δε θέλω μπλεξίματα και φασαρίες».

Πλήρωσα τη γραμματέα και έφυγα ντροπασμένη...

Την επόμενη μέρα πήγα στο νοσοκομείο του Μπάνκσταουν. Ένας γιατρός με άκουσε προσεκτικά αλλά μου εξήγησε ότι στο συγκεκριμένο νοσοκομείο οι γιατροί εργάζονταν με βάρδιες. Καλό θα ήταν να με παρακολουθεί ένας γιατρός για όσο διάστημα έκανα θεραπεία. Με γιατροπόρευσαν στο νοσοκομείο αυτό για δύο μήνες και μου συνταγογραφούσαν ισχυρά παυσίπονα. Κάποιοι μάλιστα γιατροί σχολίαζαν ότι δεν μπορούσαν να με βοηθήσουν οι ίδιοι αλλά μια μέρα θα πληρώσουν κάποιοι για αυτές τις αδικίες. Μετά την έλευση των δύο μηνών, με ρώτησαν ποιος είναι ο παθολόγος της περιοχής μου και μου έδωσαν συστατική επιστολή να τον επισκεφθώ για να μου δίνει τη συνταγή των φαρμάκων.

Εν τω μεταξύ ο δικηγόρος του Printers' Union μου είπε ότι έπρεπε να με δει εξειδικευμένος γιατρός και να του έστελνε αναφορά για την κατάστασή μου. Ο παθολόγος μου έδωσε συστατική επιστολή για έναν νευροχειρούργο στην οδό Μακουόρου. Μου ζήτησε να κάνω κάποιες επικύψεις, δεξιά και κάτω αλλά οι πόνοι ήταν αφόρητοι και δεν μπορούσα να κάνω τις κινήσεις αυτές.

- Εντάξει, μου είπε, θα κλείσω ραντεβού στο νοσοκομείο να κάνεις ένα μυελόγραμμα. Μια βδομάδα μετά μπήκα στο χειρουργείο του νοσοκομείου St Vincent. Δύο φορές έβαλαν βελόνες στη σπονδυλική μου

σπίλη και το σώμα μου τραντάκτηκε από τους πόνους και ούρλιαζα. Ο γιατρός ήταν προσπλωμένος στο κομπούτερ και κοιτάζει τα αποτέλεσματα. Κάποια στιγμή, χωρίς να με κοιτάξει, μου είπε ότι η εξέταση δεν έδειξε κάποιο πρόβλημα. - Γιατί δεν μου είπατε γιατρέ ότι θα πονέσει τόσο πολύ αυτή η εξέταση; τον ρώτησα. Αν το ήξερα θα σας ζητούσα να μου κάνετε τοπική αναισθησία. - Δεν μπορούσα να στο πω, μου απάντησε. Μην ξεχάσεις να έρθεις σε ένα μήνα να σε δω. Με βοήθησε μια νοσοκόμα να σπικωθώ. Πήγα πίσω από το παραβάν, ντύθηκα, πήγα στην ρεσεψιόν και πλήρωσα. Με ρώτησε η νοσοκόμα πως θα πήγαινα στο σπίτι. - Θα περιμένω τον σύζυγό μου να έρθει, της είπα. - Πήγαινε στην αίθουσα αναμονής ώσπου να έρθει ο σύζυγός σου και να υποχωρήσουν οι πόνοι στη μέση και τα πόδια σου.

Πράγματι μετά από λίγο ήρθε ο σύζυγός μου και πήγαμε σπίτι. Η μέση μου ήταν σακατεμένη. Μετά την εξέταση είχα φοβερούς πονοκεφάλους. Νόμιζα ότι το κεφάλι μου θα οπάσει στα δύο. Την επόμενη την πρωτηνία το γιατρό τηλέφωνο και του είπα ότι τα παυσίπονα που μου είχε δώσει δεν με έπιαναν. - Συμβαίνει αυτό κυρία Ρέτση μετά το μυελόγραμμα. Συνέχισε να παίρνεις τα φάρμακα και μην ξεχάσεις να έρθεις στο ραντεβού που σου έχω κλείσει τον επόμενο μήνα.

- Ευχαριστώ γιατρέ, απάντησε και κλείσαμε το τηλέφωνο. Οι πόνοι στη μέση και τα πόδια μου ήταν αφόρητοι και αισθανόμουν ότι το κεφάλι μου σκιζόταν στα δύο, οα καρπούζι...

Ανάμεσα στα αγκάθια

Η ζωή από μικρή με δίδαξε να περνώ μέσα από τα αγκάθια με υπομονή. Στο τέλος της διαδρομής βγαίνω πληγωμένη, ματωμένη, οικονομικά ζημιωμένη αλλά ποτέ στιγματισμένη. Σε όλο αυτό το δράμα που βίωνα πίστευα - δυστυχώς αργότερα κατάλαβα ότι ήταν ουτοπία - ότι οι γιατροί και οι δικηγόροι εργάζονται με συνείδηση, ειλικρίνεια και ευθύνη απέναντι στα προβλήματα των ασθενών και πελατών τους

όρκο του Ιπποκράτη και της Θέμιδος αντίστοιχα.

Τώρα που βρίσκομαι στην Τρίπολη Ηλικία σκέφτομαι και ντρέπομαι για την αφέλεια που με διέκρινε εκείνα τα χρόνια. Τώρα συνειδηποίησα ότι τιμωρήθηκα γιατί γεννήθηκα Ελληνίδα και ήμουν μετανάστρια. Το Ελληνικό Δίκαιο καταπατάθηκε από την μη τήρηση του Αυστραλιανού Συντάγματος και της Νομοθεσίας. Βίωσα την διπλοπροσωπία, τη διπλωματία, την αλαζονεία, τη ραδιουργία που χαρακτήριζε αυτούς τους επιστήμονες. Η δραματική περιπέτεια της υγείας μου με κατάντησε «άπιστο Θωμά». Άρχισε να κλονίζεται η εμπιστοσύνη μου ακόμα και σε άτομα από το περιβάλλον μου. Μα εγώ συνέχιζα να κόβω το πορτοκάλι στη μέση και να το μοιράζω μαζί τους...

Κάτι φυσικά που δεν το αναγνώριζαν. Έλεγα, «δεν πειράζει αυτοί έχουν τα δικά τους πιστεύω και εγώ τα δικά μου. Όλοι οι άνθρωποι είμαστε διαφορετικοί και πρέπει να σεβόμαστε τις διαφορές μας». Έβρισκα λοιπόν άλλοθι για όλους και για όλα. Δεχόμουν και αγαπούσα όλους γύρω μου, χωρίς να προσπαθώ να τους αλλάξω. Χαιρόμουν που τους έβλεπα να βελτιώνουν τη ζωή τους. Είχανε οι άλλοι, είχα κι εγώ. Πονούσαν οι άλλοι, πονούσαν κι εγώ. Χαίρονταν οι άλλοι, χαιρόμουν κι εγώ. Πετύχαιναν στις οποιδές και στις καριέρες τους τα παιδιά τους, χαιρόμουν κι εγώ με τη χαρά τους...

Οι αυταπάτες όμως πλέον τέλειωσαν. Τώρα πλέον προτιμώ τη μοναξιά γιατί συνειδηποίησα ότι ο ασκητισμός είναι προτιμότερος από τα μαχαιρώματα.

Δυστυχώς το αφλατάνων υπάρχουν σε κάθε φυλή και κοινωνία. Το χειρότερο όμως είναι ότι το τίμημα το πληρώνουν οι απλοί πολίτες που δεν φέρουν καμπάνια ευθύνη. Εγώ ταλαιπωρήθηκα δεκαπέντε χρόνια. Λόγω της υγείας μου καθυστέρησε η μόρφωση των παιδιών μου και πιο καριέρα τους. Το σύστημα με καταδίκασε να ζω με ογδόντα τοις εκατό αναπηρία. Δεν αποζημιώθηκα ποτέ για την ζημιά που έπαθη...

Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη